

12 Juli 2023

7. Abby

Bam! Ik sla de deur met een klap achter me dicht van woede. Mijn moeder zeikt áltijd over mijn werk, ze vindt het te gevaarlijk voor me. Iets waar ik het totaal niet mee eens ben.

Zuchtend loop ik over de stoep die grenst aan de hoofdweg van de stad waarin ik woon: Amsterdam. Lijkt een fantastische plek met overal bezienswaardigheden, maar als je er een tijdje in woont ben je er al snel klaar mee. Vooral als je bij de politie werkt. Overal schuilt de criminaliteit, soms verbaas ik me over hoeveel berichten we binnen krijgen van inbraken. Als 19-jarig meisje zou je denken dat dat heel wat voor me is, maar ik deins nergens voor terug. Ik krijg juist energie van de spanning die om een misdaad heen hangt. Ik steek over en loop naar het grote huis waarin mijn beste vriendin woont. Ik ken haar al van jongs af aan, we zijn onafscheidelijk. Soms ben ik weleens jaloers op haar. Haar ouders zijn perfect en maken zich nooit zorgen om de wensen van hun dochter. Haar vader werkt in de ICT en haar moeder werkt net als ik op het politiebureau, alleen dan als rechercheur.

Ik klop op de deur en wacht tot er open wordt gedaan. Na enkele seconden steekt Fleur haar hoofd om de deur. Als ze mij ziet opent ze de deur verder. Ze kijkt me stralend aan.

‘Oh, waarom ben jij zo vrolijk, heb je soms een vriendje?’ zeg ik plagerig.

‘Nee, nee, ik heb iets voor ons geregeld, Abby. Iets geweldigs! Kom snel mee naar binnen.’ Fleur loopt voor me uit en ik volg haar naar haar kamer. Een kamer die ruim twee keer zo groot is als die van mij, maar wel ingericht in een bepaalde sfeer waardoor het er alsnog knus en gezellig uit ziet.

Fleur gaat op haar bed zitten en klopt uitnodigend naast haar op de dekens. Ik begrijp de hint en ga naast haar zitten.

‘Moet je kijken, Abby!’ Fleur haalt haar telefoon uit haar zak en laat een foto aan me zien van een prachtig hotel met een zwembad die zo groot is dat ik er even paf van sta.

‘Mooi hè?’

‘Ja’, zeg ik. ‘Prachtig hotel, maar waarom laat je me dit zien?’

‘Omdat wij daar naar toe gaan! Wij met z’n tweetjes. Fantastisch hè?!’

‘Ja, dat is echt súper leuk, maar hoe heb je dat geregeld? Het lijkt me niet een heel goedkoop hotel, als ik er zo naar kijk.’

‘Oh dat maakt niks uit, mijn moeder heeft het namelijk voor ons geregeld. Ze dacht: ik zal die meiden eens wat leuks geven. En kijk wat ze heeft gedaan.’ Opnieuw houdt Fleur de foto van het hotel voor mijn gezicht.

‘Heeft je moeder dat voor ons geregeld? Wat aardig van haar. Maar is dat niet veel te gek?’

‘Ja, dat zei ik ook al, maar toen zei ze dat wij dat wel een keer verdienen. En weet je wanneer we gaan?’

‘Nou?’

‘Morgenochtend al. Mijn moeder heeft het er met jouw ouders over gehad en ze vonden het allebei goed.’

‘Gaan zij ons brengen dan?’

‘Nee, het is in Spanje! Die gaan ons echt niet daar naartoe taxiën. We gaan met het vliegtuig.’

‘Wow, dat is echt cool. Wat heb jij toch een toffe moeder.’ Ik omhels Fleur van blijdschap en zeg: ‘Hoe laat spreken we morgen af?’

‘Eh, ik dacht aan iets van kwart over acht. Want we vertrekken om kwart over negen en we kunnen in een halfuur op de luchthaven zijn. Dan hebben we nog een halfuur om in te checken en om in het vliegtuig te stappen.’

‘Dat lijkt me inderdaad een prima tijd.’ Ik kijk op mijn horloge en zeg: ‘Ik moet nu wel gaan, Fleur. Over een kwartiertje moet ik eten dus ik kan echt niet blijven.’ Ik haal mijn schouders op als teken dat ik er ook niks aan kan doen.

‘Oké, Abby, dan zie ik je morgen.’

‘Is goed.’ Ik trek de deur van haar slaapkamer open en zwaai nog een laatste keer. Daarna loop ik de marmeren trap naar beneden en even later sta ik weer buiten. Een koele bries bezorgt me kippenvel en ik trek mijn dunne spijkerjasje nog ietsje dicht om me heen.

De voorspelling was dat het warm weer zou worden, maar ik heb het ijskoud. Bibberend loop ik naar huis. Ondertussen denk ik steeds aan de vlucht en het hotel. Wat een prachtig cadeau van Fleurs moeder. Iets mooiers had ze ons niet kunnen geven. Al vind ik het nog steeds wel veel te gek. Waarschijnlijk kost het hotel behoorlijk wat geld, maar Fleur wuifde dat weg, volgens haar vond haar moeder het niet erg.

Met een gelukkig gevoel in mijn buik loop ik de laatste paar meters